

SNEGULJČICA

GLEDALIŠKI LIST DRAME SNG 1959/60 ŠT. 5

Dopisniki »Gledališkega lista« Drame SNG v tujini: Mikołajtus Ziemowit, Warszawa, za Poljsko; — dr. Miroslav Pavlovsky, Brno, za Češkoslovaško; — Ossia Trilling, London, za Anglijo in Francijo; — dr. Friedrich Langer, Wien, za Avstrijo; — Fred Alten, Basel, za Svico; — dr. Paul Herbert Appel, Hamburg, za Zvezno republiko Nemčijo in Gerhard Wolfram, Berlin, za Demokratično republiko Nemčijo.

Gledališki list Drame Slovenskega narodnega gledališča v Ljubljani. — Lastnik in izdajatelj Slovensko narodno gledališče Ljubljana. — Urednik Lojze Filipič. — Osnutek za naslovno stran: Vladimir Rijavec. — Izhaja za vsako premiero. Naslov uredništva: Ljubljana, Drama SNG, poštni predal 27. — Naslov uprave: Ljubljana, Cankarjeva cesta 11. — Tiska tiskarna Časopisnega podjetja »Delo«, Ljubljana — Redakcija pete številke XXXIX. letnika (sezona 1959-60) je bila zaključena 25. oktobra, tisk pa je bil končan 26. novembra 1959.

GLEDALIŠKI LIST
DRAME
SLOVENSKEGA
NARODNEGA GLEDALIŠČA
LJUBLJANA
SEZONA 1959/60 — ŠTEV. 5
DEVETINTRIDESETI LETNIK

PAVEL GOLIA
SNEGULJČICA

V POČASTITEV SPOMINA
NA VELIKEGA MLADINSKEGA PESNIKA

PAVLA GOLJO

UPRIZARJA DRAMA
SLOVENSKEGA NARODNEGA GLEDALIŠČA LJUBLJANA
NJEGOVO PRAVLJIČNO MLADINSKO IGRO

SNEGULJČICA

SNEGULJČICO IGRA ŠTUDENTKA IGRALSKE AKADEMIJE
MARIJA BENKOVA, KRALJICO HELENA ERJAVČEVA, KRA-
LJEVIČA DANILO BENEDIČIČ, MARŠALA JOŽE ZUPAN, PO-
VELJNIKA STRAŽE ANTON HOMAR, LOVCA RUDI KOSMAČ,
FRICETA LOJZE ROZMAN, FRACETA POLDE BIBIČ, MEGGLICO
VIKA GRILOVA, PRVEGA ŠKRATA ŠTUDENT IGRALSKE
AKADEMIJE STANKO POTISK, DRUGEGA ŠKRATA VINKO
PODGORSEK, TRETJEGA ŠKRATA ALI RANER, ČETRTEGA
ŠKRATA JANA OSOJNIK, PETEGA ŠKRATA ŠTUDENTKA
IGRALSKE AKADEMIJE LENKA FERENČAKOVA, ŠESTEGA
ŠKRATA MIHAELA NOVAKOVA, SEDMEGA ŠKRATA BARB-
KA LEVSTIKOVA IN PAŽA ŠTUDENTKA IGRALSKE AKADE-
MIJE IRENA PROSENOVA ☆ NASTOPAJO SE: DVORJANI,
MEGLICE, MEDVEDJE, ZAJČKI IN VEVERICE ☆

☆ ☆ ☆

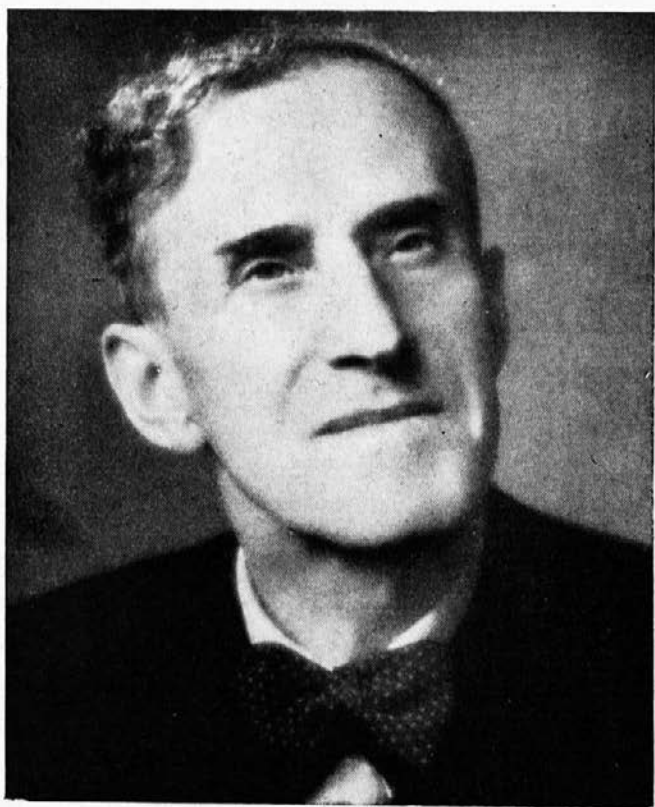
IGRO SMO NAŠTUDIRALI POD REŽIJSKIM VODSTVOM REŽI-
SERJA MILETA KORUNA, KI JE ZASNOVAL TUDI SCENO ☆
NACRTE ZA OBLEKE JE NARISALA AKADEMSKA SLIKARKA
KOSTUMOV ALENKA BARTL - SERŠEVA, GLASBO PA JE
ZLOŽIL MARIJAN VODOPIVEC ☆

☆ ☆ ☆

NASLOVNO STRAN GLEDALIŠKEGA LISTA JE NARISALA
AKADEMSKA SLIKARKA MARA KRALJEVA ☆

☆ ☆ ☆

SCENO IN OBLEKE IGRALCEV SO IZDELALE GLEDALIŠKE
DELAVNICE POD VODSTVOM INŽENIRJA ARHITEKTA ERNE-
STA FRANZA ☆ INSPICIENT JE VINKO PODGORSEK, SEPE-
TALKA PA FANI PRESETNIKOVA ☆ RAZSVETLJAVO VODI
LOJZE VENE ☆ ODRSKI MOJSTER JE VINKO ROTAR,
LASULJAR IN MASKER PA ANTON CECIČ ☆
☆ ODMOR PO DRUGI IN PETI SLIKI ☆

Savoyani

PAVEL GOLIA

SNEGULJČICA TOŽI

Kdo je bolj kot jaz ubog!
Nimam očka, nimam mame,
dragih, ki bi me ljubili,
brata, da zavzel se zame
bi v nevarnosti in sili,
me obvaroval nesreče.
Nikdar ni prijazna roka
me pobožala ljubeče,
zapuščenega otroka.
In nikoli, kar sem živa,
ni beseda ljubezniva
mi tolažbe, utehe dala.
Le visoke grajske line
vejo, kaj gorja prestala,
in na postelji blazine,
kaj noči sem prejokala.

Kaj bo z mano? Kje sem zdaj?
Zunaj vlažna noč, oblačna,
krog in krog neznani kraj,
jaz izmučena in lačna...
Saj omagam, če na pot
le korak grem še od tod.
Ves dan, do noči bežala
sem po gozdu brez postaje,
zdaj ne morem več...

ZORICA PRI STRIČKU GOLJI

Razgovor s pisateljem in pesnikom Pavlom Goljo, ki ga navajam v sestavku »Zorica pri stričku Golji«, je resničen. Točneje: resnični in dobesedno zapisani so odgovori pisatelja Pavla Golje na moja vprašanja. Ceravno je od razgovora poteklo že nekaj let, so ti odgovori vendarle ena zadnjih pisateljevih izjav o svojem življenju, delu in načrtih. Načrta, o katerem je tedaj govoril, ni mogel uresničiti: nove mladinske igre o Marjetici in Acu, ki naj bi šla »med zamorčke v Afriki, med Indijce in Kitajce v Aziji, Indijance v Ameriki in Eskime v deželi večnega snega« ter ustanovila svetovno prijateljsko zvezo otrok, ni utegnil več napisati. Prehitela ga je smrt.

Veliki, gosti oblaki dima so se tistega popoldneva valili iz visokih dimnikov tovarne pod svetlo, sinje jesensko nebo. V zraku se je zaganjal vanje jesenski veter, da so razpršeni padali na ceste, hiše in vrtove. Potem se je veter spustil nižje in vtikal svoj nagajivi nosek na vrtove, v veže, skozi odprta okna v sobe in nagajal, nagajal, kjer je le mogel. V Kovinarski ulici je Jenčičevemu Tončku zapletel zmaja v najvišje in najbolj gosto vejevje divjega kostanja, po tem pa, ej, potem je staknil nekaj prav ljubkega: v kotu vrta je na prijetnem jesenskem sončku sedela mala Prašnikarjeva Zorica in brala iz velike knjige. Slonela je na laktih, zavihani nosek je zarila tako globoko v knjigo, da je moral veter prav od blizu pogledati, ali Zorica ne piše z njim po knjigi. O, veter je Zorico dobro poznal. Že leta sta bila prijatelja. Veter ji je rad nedolžno, a navihano ponagajal, Zorica pa ni bila nikoli jezna nanj. Navadno mu je dobrodušno požugala z drobnim prstkom in mu takole dejala: »Lej, veter, potepušček! Star si kot svet, pa te moram jaz, ki mi je šele osem let, učiti spodobnosti!« Veter pa je vedel, da je to le šala, kajti imela sta se rada in skupaj sta uganjala norčije. Navadno je bil z njima še dobri prijatelj Zoričin psiček Čuvek. Tekal je z njima, se prekopicaval, skakal, lajal in na vse pretege mahal s svojim lepim košatim repom. Tudi danes je bil pri Zorici. Ležal je pri njenih nogah, se grel na soncu in — se dolgočasil. Danes ga je Zorica komaj pogledala, ga malo pobožala, potem se je zatopila v knjigo. Čuvek pa bi se rad igral. Zalajal je, povlekel Zorico za kitko in ko tudi to ni nič pomagalo, se je kratkomalo vsedel na knjigo, iz katere je Zorica brala, in jo zakril s košatim repom, češ pa zdaj beri, če moreš! Ampak Zorica se ni dala ugnati. »Ti, Čuvek,« je

dejala, »kaj mi pa nagajaš? Rajši beri z menoj tole lepo zgodbo o Sneguljčici!« Čuvek je imel Zorico rad, zato jo je ubogal. Modro se je zagledal v knjigo kot da bi znal zares brati. In tako ju je našel veter. Čuvek je nad knjigo že zakinkal, kajti v hrbet ga je tako prijetno gredo toplo jesensko sonce, Zorica pa je bila tako zatopljena v knjigo, da tega še opazila ni. Zdaj je postal tudi veter radoveden. »Kaj neki Zorica bere,« si je dejal. Zaletel se je v knjigo, pihnil, obrnil nekaj listov, da se je odprla naslovna stran in bral: »PAVEL GOLIA: SNEGULJČICA. PRAVLJICNA MLADINSKA IGRA.«

Zorica pa se je sedaj skoraj zares razjezila: »Veš kaj, če mi danes ne boš dal miru, ti porednež nagajivi, te bom... Res, veter dragi, glej, berem igro o nesrečni deklici Sneguljčici, pusti me, da jo v miru preberem. Ali pa, veš kaj, beri z mano, saj tudi o tebi nekaj piše! Glej, tule...« In je začela listati po knjigi, da bi pokazala, kje piše o vetru. Ampak veter je že tak tič, da ne more biti niti za trenutek pri miru. »Veš Zorica, saj bi rad, pa moram še... veš...«, je začel jecljati in se izgovarjati. Zorica ga je dobro poznala in ga je kar prekinila: »Vem, vem, veter, naprej bi rad odbežljal. Kar pojdi, mi vsaj listov ne boš obračal s svojo sapo. Ti že kdaj povem, kako je bilo z vetrom v tej pravljici? Srečno!« Zorica se je zopet zatopila v knjigo o Sneguljčici, veter pa je odvihral po ulici in se na oglu zaletel v slabo pritrtjen plakat, na katerem je z velikim rdečimi črkami pisalo, da gledališče iz mesta gostuje z »Goljevo mladinsko igro «Sneguljčica».

Ta plakat je pred nekaj dnevi prebrala Zorica in potem je tako dolgo prosila očka in mamico, da sta jo peljala na predstavo. Pravljičice o Sneguljčici do tedaj ni poznala. Vsa nestrpna je priganjala starše, da so bili v gledališču dobre četrte ure pred začetkom predstave. Zaverovano je strmela v zastor, da niti ni opazila sošolcev in prijateljev, ki so jo pozdravljali iz vseh kotov prostrane dvorane. Nič ni slišala živčava okoli sebe. Vznemirjena je čakala, da se odgrne skrivnostna pregrada, za katero bo zagledala škrate, kraljico, viteza, predvsem pa nesrečno deklico Sneguljčico. Končno je dočkala. V dvorani so ugasnile luči, zavladala je grobna tišina. Zastor se je dvignil.

Zorica tisti dan sploh ni vedela, kako je prišla domov. Tako je bila zamišljena v zgodbo, ki jo je doživela v gledališču, da je šla po cesti kot v sanjah. Spotikala se je, da jo je morala mamica voditi za roko kot otroka. Bilo je prvič, da je bila Zorica v gledališču. Zdelo se ji je, da so se ji odprli čudežni svetovi, neko čudno življenje. Potem je zasula mamo in očka z vprašanji o gledališču, o igrh, o pravljicah. Zvečer ni mogla zaspiti, ampak je strmela v temo in bilo ji je kot da še vedno gleda igro v gledališču. Ko jo je potem le zazibal spanec, je vso noč sanjala o Sneguljčici. Sanjalo se ji je, da je bila ona Sneguljčica in da je sama vse to doživela. Drugo jutro je pripovedovala zgodbo Čuveku. Psiček jo je pri tem tako zavzeto in zvesto gledal, da je bila prepričana, da jo razume. Ko mu je pripovedovala, kako je lovec hotel revico umoriti, je bridko jokala in zdelo se ji je, da se je tudi Čuveku utrnila solza.

V šoli so se med odmori pogovarjali samo o Sneguljčici in o njeni usodi. Učenci, ki igre še niso videli, so sklenili, da takoj

prosijo očka in mamico, naj jih ob prihodnjem gostovanju peljejo gledat to lepo igro. Bregarjeva Metka je rekla, da bo šla še enkrat v gledališče, Jermanov Igorček pa tudi. Sitarjeva Marjetica je prinesla s seboj v šolo Gledališki list. Tu je Zorica med odmorom brala, da je zgodba o Sneguljčici izšla tudi tiskana kot knjiga. In zdaj je seveda prosila mamico, naj ji to knjigo kupi. Mamica, ki je vedela, kako dobro je za Zorico, da bere lepe knjige, je njeni prošnji ustregla in tako Zorica zdaj že drugi dan prebira igro o Sneguljčici.

»Kakšen neki je ta gospod Pavel Golia, ki je 'Sneguljčico' napisal,« je razmišljala Zorica. Biti mora zelo zelo star gospod z dolgo sivo brado. Najbrž ne živi v naši domovini, četudi piše po slovensko. Biti mora zelo zelo od daleč. Stanuje v skrivnostni stari hiši, kamor ne sme nihče vstopiti.« Tako je razmišljala Zorica, prebirala je knjigo o »Sneguljčici,« hodila je v šolo, se učila, pomagala je mami pri gospodinjstvu. Saj je tudi Sneguljčica bila tako pridna in delavna gospodinja! Tudi drugače je Zorica postala bolj ubogljiva, ustrezljiva, dobra in prijazna. Vsakomur je hotela pomagati in ustreči. Saj je tudi Sneguljčica bila taka!

Ker je bila Zorica tako pridna, ji je mamica nekega dne pripravila prijetno presenečenje: obljubila ji je, da bo šla v nedeljo z očkom obiskat teto v Ljubljano. To je bilo veselje! Vožnja z vlakom, pa Ljubljana, pa teta, pa ... še in še! Edino, kar ji je kalilo veselje, je bilo, da mora Čuvek ostati doma. Pa saj se kmalu vrne, bo že počakal, nagajivček mali!

Tudi teta v Ljubljani, ki ji je mamica prej pisala, kako pridna je postala Zorica, ji je pripravila presenečenje. Že v soboto popoldne, ko je prišla, jo je peljala v lutkovno gledališče. To je bilo zopet doživetje! Zgodba o zvezdici Zaspanki je bila čudovita! Ko so potem pri teti doma sedeli pri večerji, je Zorica pripovedovala o Sneguljčici:

»Veš teta, tega ne bom nikoli pozabila! Oh, ko bi poznala pisatelja te igre! Kakšen neki je, ko piše take čudovite igre,« je potem vzdihnila.

»Pisatelja Pavla Goljo bi rada poznala?« jo je vprašala teta.

»Oh, pa še kako zelo rada! In ne samo jaz. Vsi, ki smo videli 'Sneguljčico', bi ga tako radi poznali!«

»No, pa ga pojdimo jutri obiskat. Hočeš?« To je teta rekla tako preprosto kot bi rekla: »Jutri gremo na sprehod.« Zorica je od začudenja odprla usta. Ni in ni mogla verjeti, da je to mogoče. Teta je opazila njeno začudenje, pa je dodala: »Ne verjameš? No, res. Tule v sosedni hiši stanuje. Poznamo se. Zelo prijazen gospod je. Vesel te bo. Otroke ima zelo rada.«

Vse do drugega dneva, ko so se odpravili na obisk, je Zorica od vznemirjenosti in pričakovanja vsa drhtela. Obisk pri pisatelju, ki je napisal to čudovito igro! Prej si je tega tako zelo želela, zdaj pa se je začela že bati. »Saj ne bom mogla spregovoriti niti besede,« si je mislila. In drugi dan kar ni in ni hotelo biti ob petih popoldne, ko je čas obiskov. Zorica je šla s teto prej še na sprehod po Ljubljani. Ogledali sta si razstavo slik v veliki hiši, za katero ji je teta povedala, da se imenuje Narodna galerija, zanimivosti v muzeju, pa tudi dramsko in operno gledališče.

Končno je bila ura pet popoldne. Teta, očka in Zorica so se napotili v Beethovno ulico. Odpeljali so se v hišo na številki

štirinajst z dvigalom v drugo nadstropje in teta je pozvonila pri vratih, kjer je visel napis: PAVEL GOLIA. Zorici je srce začelo razbijati kot kladivo po nakovalu in zgrabila je očko za roko ter se mu skrila za hrbet.

Vrata so se odprla in nasproti se jim je prijazno smehljal star gospod. Bil je pisatelj Pavel Golia. Povabil jih je v veliko, lepo sobo. Teta je predstavila očka in Zorico, nato pa je dejala: »Vidiš, Zorica, to je pisatelj, ki je napisal 'Sneguljčico'«.

Zorica je strmela vanj s široko odprtimi očmi. Tale prijazni striček je pisatelj, ki je napisal to lepo igro? Nič brade nima, govori kot očka in tako ljubeče jo gleda! Od začudenja, presenečenja in sreče ni mogla spraviti besede iz ust. Samo gledala je in rdečica ji je zalila lička, da so postala podobna zrelemu jabolku. Striček Golia je videl njeno zadrego. Pobožal jo je po laseh, jo posadil na stol poleg sebe in ji ponudil piškotov.

Ker Zorica še vedno ni mogla spraviti besede iz ust, je teta povedala pisatelju, da je videla njegovo »Sneguljčico« in da od tedaj Zorica silno želi, da bi ga spoznala. Povedala mu je tudi, da si ga je dekletce predstavljalo popolnoma drugače: kot starega, skrivnostnega gospoda z dolgo sivo brado.

Pisatelj Golia se je nasmešnil, ko je slišal. »No, mlad resda nisem več, ampak brade nimam in skrivnosten menda tudi nisem,« je dejal in nato nadaljeval: »Da mi boš verjela, ti bom povedal nekaj iz svoje mladosti in iz svojega življenja.«

Zdaj se je Zorici razvezal jezik. »Da, da,« je vzkliknila, »prosim, povejte mi! To bi rada vedela jaz sama, pa tudi vsi pionirji, ki so videli vašo 'Sneguljčico'«.

Pisatelj se je naslonil na mizo in se zamislil, nato pa začel pripovedovati: »Doma sem iz Trebnjega na Dolenjskem. Rojen sem 10. aprila 1887. V prvi razred osnovne šole sem začel hoditi v Trebnjem, nadaljeval pa sem ga v Mokronogu, v Metliki in Novem mestu. Takrat še niso znali kakor dandanes preprečevati nalezljivih otroških bolezni in moja mati se jim je umikala z otroki iz kraja v kraj. Štiri razrede gimnazije sem dovršil v Novem mestu, nato pa sem stopil v kadetnico in postal leta 1907 oficir.«

Ko je pripovedoval, je Zorica upirala vanj svoje žive oči. »Veste,« je dejala, ko je prenehal, »jaz sem bila tokrat prvič v gledališču. Kaj pa vi? Ali ste že takrat, ko ste bili še majhni, hodili v gledališče?«

»Nekaj gledaliških predstav, med njimi 'Desetega brata' in 'Rokovnjače', sem videl še v Novem mestu. To je bilo zame veliko doživetje. Nov svet se mi je prikazal. Še danes občutim, kako globoko so me pretresle usode ljudi na odru, čeprav sem vedel, da so bili vsi preoblečeni in naličeni domačini in domačinke, ki sem jih osebno poznal. V Trstu sem pozneje videl prve predstave poklicnih gledališč, ki so hodila tja iz Italije.«

Pisatelj je pripovedoval tako prijazno in po domače, da je Zorico minila vsa zadrega. Začutila je, da ga ima rada. Tako rada, da mu je kar brez zadrege takole rekla: »Striček, kaj pa mladinske igre? Ste jih kaj videli?«

In prijazni striček ji je odgovoril: »Prvo mladinsko igro sem videl na Dunaju. Igrali so 'Janka in Metko'. Najgloblje pa so me

pretresle mladinske igre, ki sem jih v letih 1915 do 1918 gledal v Rusiji.«

»Striček, povejte mi, prošim, zakaj pišete mladinske igre?«

»Že na Dunaju in pozneje v Rusiji sem sklenil, da bom pisal mladinske igre. To sem sklenil zato, da bi pripravil otrokom v svoji domovini taka doživetja, kakršna so bila zame obiski mladinskih gledališč po svetu. To sem pozneje, ko sem postal dramaturg in ravnatelj Drame, tudi storil. Napisal sem ‚Petrickove poslednje sanje‘, ‚Triglavsko bajko‘, ‚Jurčka‘, ‚Princesko in pastirčka‘, ‚Ubogo Ančko‘, ‚Srce igračk‘ in ‚Sneguljčico‘.«

»Striček, kako je pravzaprav s ‚Sneguljčico‘? Ali je ta deklica res kdaj živela? Kje ste jo spoznali? In kako ste napisali igro o njej? Ali ste jo slišali govoriti vse tisto, kar v igri govori?«

»Sneguljčico sem spoznal v drobnih slikanici s kratko povestico o njej. Povestica me ni zadovoljila, ker je bila prekratka in mi je premalo povedala o tej ljubeznivi nesrečni deklici. Sneguljčico pa sem imel od prvega srečanja dalje zelo zelo rad. Mnogo sem mislil nanjo in nenadoma sem zaslišal njo in vso njeno okolico govoriti. Te razgovore sem potem napisal.«

»Potemtakem ljudje iz pravljice res žive, kajne, striček,« je dalje hotela vedeti Zorica.

»Vse te osebe žive, toda ne v resničnosti, temveč v naši domišljiji. Domišljija je dar, ki ga je dala priroda človeku, da si lahko predstavlja ljudi, stvari in dogodke, ki jih v resnici ni. Na ta način nastajajo pesmi, povesti, gledališke igre in igre za otroke.«

»Da, zdaj razumem, striček. In te igre potem v gledališču igrajo, ali ne? Povejte no, striček, kaj je pravzaprav gledališče? Meni se zdi neko čudovito življenje. Posebno mladinske igre.«

»Gledališče je kraj, kjer igrajo gledališke igre, ki so jih iz življenja ali iz domišljije napisali pesniki in pisatelji. Ko sem bil jaz otrok, iger za otroke pri nas še niso igrali, menda tudi v Ljubljani še ne. Danes igrajo v vseh naših mestih in večjih krajih igre za mladino, pa tudi otroci se od časa do časa ojunajo in si sami zaigrajo. Da, da, zelo lepo je, če otroci sami prirede gledališko predstavo. Poiskujte tudi vi na vaši šoli! Za začetek si izberite bolj kratko igro!«

»Ali boste napisali še kaj iger, striček?«

»Trenutno se ukvarjam z novo mladinsko igro. Marjetica in Aci pojmeta med zamorčke v Afriki, med Indijce in Kitajce v Aziji, Indijance v Ameriki in Eskime v deželi večnega snega ter ustanovita svetovno prijateljsko zvezo otrok. Upam, da bom igro še v tej sezoni končal. Takrat, Zorica, pridi spet k meni!«

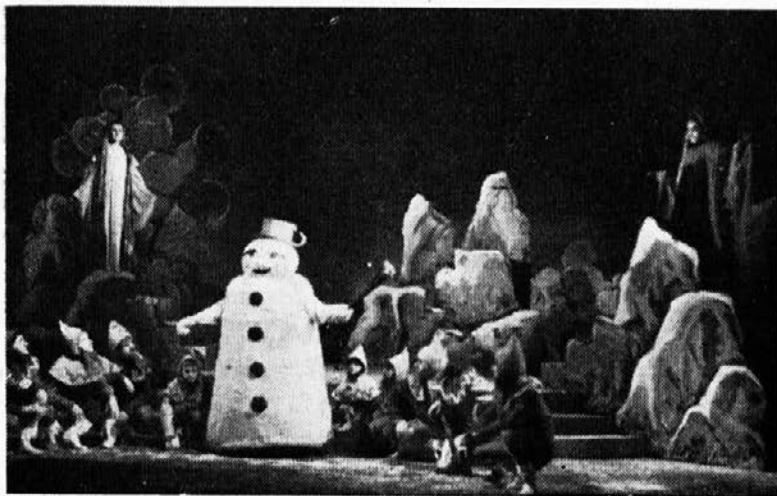
Zorica je še vedno z velikimi vprašujočimi očmi strmela v strička Goljo, toda treba se je bilo posloviti. Striček Golja je Zorici poklonil svoje zbrane mladinske igre in ji v knjigo zapisal prijazno posvetilo v spomin na obisk pri njem.

Zorica se mu je lepo zahvalila, nato pa je obljubila, da bo o prelepem obisku pripovedovala pionirjem in da bo še nadalje redno in vneto obiskovala gledališče.

Cez pol ure sta sedla z očkom na vlak in se odpeljala domov.

Prizor iz uprizoritve Goljeve igre »Jurček« leta 1955. Igro je tedaj režiral in načrte za sceno narisal inženir arhitekt Viktor Molka, načrte za obleke pa Alenka Bartl-Serševa. Glasbo je zložil Marijan Vodopivec.

Prizor iz uprizoritve Goljeve igre »Jurček« leta 1955. Igro je tedaj režiral in načrte za sceno narisal inženir arhitekt Viktor Molka, načrte za obleke pa Alenka Bartl-Serševa. Glasbo je zložil Marijan Vodopivec.

Prizor iz uprizoritve Goljeve igre »Jurček« leta 1955. Igra je tedaj režiral in načrte za sceno narisal inženir arhitekt Viktor Molka, načrte za obleke pa Alenka Bartl-Serševa. Glasbo je zložil Marijan Vodopivec.

Prizor iz uprizoritve Goljeve igre »Jurček« leta 1955. Igra je tedaj režiral in načrte za sceno narisal inženir arhitekt Viktor Molka, načrte za obleke pa Alenka Bartl-Serševa. Glasbo je zložil Marijan Vodopivec.

Prizor iz uprizoritve Goljeve igre »Princeska in pastirček« leta 1954. Zrežiral jo je Juro Kislinger, sceno pa je narisal inženir arhitekt Ernest Franz.

Mihaela Novakova kot Princeska in Majda Potokarjeva kot Boštjanček v Goljevi igri »Princeska in pastirček« leta 1954.

Takole je Pavla Goljo
šaljivo narisal slikar
Nikolaj Pirnat

PAVEL GOLIA

LOVEC SNEGULJČICI

Vsem si rada pomagala
v stiskah zmeraj in povsod,
kar si mogla, kar si znala,
izkazala si dobrot.
Vse te ljubi, vsa dežela,
njen zaklad si, njena nada;
grad in mesto, trgi, sela,
srca stara, srca mlada,
so, Sneguljka, zate vneta.
Vladarica le, prekleta,
tvoja mačeha, do smrti
blazno te in besno črti.

Prizor iz uprizoritve Goljeve igre »Princeska in pastirček« leta 1954. Zrežiral jo je Juro Kislinger, sceno pa je narisal inženir arhitekt Ernest Franz.

PAVEL GOLIA

VITEZOVO VABILO

VI PA, LJUBE MALE, MALI,

DRAGA SESTRICA IN BRAT,

PRIDITE SPET KMALI KMALI

K NAM SNEGULJKO OBISKAT!

10 tableta

Phenalgol

PROTIV BOLOVA

„Lek“ LJUBLJANA Odobr. KZL: 373/54

Dobite ga v vsaki lekarni!

KRAŠ

RUM-KO!

odlična kombinacija za Vas!

RUM-KO!

*izvrsten čokoladni desert,
polnjen z rumom
ali konjakom!*

RUM-KO!

proizvaja „KRAŠ“!

Nanta-Fix

KREMA ZA LASE
 poleže mehke, stršeče
 lase ter zmehča trde.
 Lase postanejo mehki
 in se svetijo. Fix krema
 las ne zamaeti in jih
 tudi ne zlepi.

COMMERCE

Zastopstvo inozemskih tvrdk
LJUBLJANA, Dolničarjeva 1

tel. št. 20-761 22-241

20-762

20-763

20-764

Zastopamo renomirane inozemske firme, ki oskrbujejo našo kemično, tekstilno, papirno, gradbeno in druge industrije s surovinami, stroji in orodji ter naše kmetijstvo z umetnimi gnojili in rastlinskimi zaščitnimi sredstvi.

TOVARNA KLEJA

LJUBLJANA

ŠMARTINSKA CESTA 50

Telefoni: 30-368 in 30-611

Brzjav: »OSSA«

Proizvaja:

kostne in kožne kleje, želatino tehnično in prečiščeno, tehnične maščobe, gnojila in krmila

Prijavite pravočasno svoje potrebe, ker vas med letom zaradi omejene proizvodnje ne bomo mogli upoštevati

TOVARNA
KOVINSKE
EMBALAŽE

LJUBLJANA

PROIZVAJA VSE VRSTE LITOGRAFIRANE
EMBALAŽE — KOT EMBALAŽO ZA PRE-
HRANBENO INDUSTRIJO, GOSPODINJSKO
EMBALAŽO, BONBONIERE ZA ČOKOLADO,
KAKAO IN BONBONE TER RAZNE VRSTE
LITOGRAFIRANIH IN PONIKLJANIH PLAD-
NJEV. RAZEN TEGA PROIZVAJAMO ELEK-
TRICNE APARATE ZA GOSPODINJSTVA KOT
N. PR. ELEKTRICNE PEČI.

IZDELUJEMO TUDI PRIBOR ZA AVTOMO-
BILE IN KOLESA, IN SICER AVTOMOBILSKE
ZAROMETE, VELIKE IN MALE, ZADNJE SVE-
TILKE, STOP-SVETILKE, ZRAČNE ZGOŠČE-
VALKE ZA AVTOMOBILE IN KOLESA TER
ZVONCE ZA KOLESA. IZDELUJEMO TUDI
PLOČEVINASTE LITOGRAFIRANE OTROŠKE
IGRAČE.

DRŽAVNA ZALOŽBA SLOVENIJE

je te dni svojim bralcem dala zbirko
»TOKOVI ČASA« z naslednjimi deli:

Tone Pavček:

SANJE ŽIVIJO DALJE

Marjan Rožanc:

MRTVI IN VSI OSTALI

Smiljan Rozman:

OBALA

Vladimir Kavčič:

NE VRAČAJ SE SAM

S temi deli je založba predstavila naše
umetnike mlade generacije

